

повеселимъ — хората да измразимъ?“ — Другиятъ казалъ: „Братко мой, Синий-носъ, тукъ неможемъ нищо направи. Полето е пусто, покрито съсь снѣгъ, пжтищата засипани, никой оттукъ не минава. Да идемъ по-добрѣ въ гжстата гора. Тамъ е тѣсно, но по-хубаво ще си поиграемъ. Все ще мине нѣкой прѣзъ пжтя.“

Речено — сторено. Завтекли се двата мряза, двата родни братя въ гжстата гора. Тичать, изъ пжтя си играять: отъ кракъ на кракъ подскачатъ, по елхи и борове потракватъ. Старата елха пращи, младиятъ боръ скрипти. По прѣсния снѣгъ ли минатъ — кора ледена постилатъ; трѣвица ли изъ подъ снѣгъ погледне, духнатъ тѣ — и съ леденъ бисеръ я нанижатъ.

По едно врѣме тѣ чули че звѣнци отъ файтонъ дрънкатъ, а отъ другата страна шейна идѣла. Въ фойтона гражданинъ господинъ сѣдялъ, а въ шейната селянинъ — дърваринъ.

Двата мряза почнали да се наговарятъ, кой при кого да иде, кой кого да смрази. Мразъ Синий-носъ, като по-младъ, казалъ: „Азъ ще ида при селянина. Него по-скоро ще достигна... Кожухътъ му е вѣхтъ, калпака му е скжсанъ, на краката си освѣнъ царвули — друго нѣма. Той отива да сѣче дърва. А ти, братко, като по-силенъ, тичай слѣдъ господина въ файтона! Вижъ, той има меча шуба, лисичина шапка и вълчи ботуши. Какво бихъ му азъ сторилъ?“ Мразъ Червени — носъ само се подсмивалъ: „Младъ си още ти, братко, всичко не разбирашъ, но хайде, нека твоята воля да бжде! Тичай слѣдъ селянина, а азъ слѣдъ господина. Довечера, като се приберемъ, ще видимъ, кой какво е направилъ. Хайде сега прощай!“ — „Прощай, братко!“ рекълъ и другиятъ, па свирнали, зафучели, полетѣли.